

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1022/2021
13.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић, Данијеле Николић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Александар Филиповић и Душан Филиповић, адвокати из ..., против туженог Акционарског друштва за ... „ББ“, ..., кога заступа пуномоћник Александар Грујичић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 772/19 од 01.07.2019. године, у седници већа одржаној 13.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 772/19 од 01.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 772/19 од 01.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 1082/17 од 26.10.2018. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете за трошкове лечења исплати, и то по рачуну од 11.04.2016. године износ од 6.500,00 динара са законском затезном каматом од 11.04.2016. године до исплате, док је тужбени захтев од досуђеног до траженог износа накнаде материјалне штете од 7.000,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом, одбијен као неоснован, као и по рачуну од 29.02.2016. године износ од 4.095,00 динара са законском затезном каматом од 29.02.2016. године до исплате, док је од досуђеног до траженог износа накнаде од 4.550,00 динара са припадајућом затезном каматом, тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде на раду исплати и то за претрпљене физичке болове износ од 450.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањене животне активности износ од 630.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 225.000,00 динара и на име наружености износ од 144.000,00 динара са законском затезном каматом на наведене износе од 26.10.2018. године до исплате, док је од досуђених до тражених износа накнаде штете са припадајућом законском затезном каматом, тужбени захтев одбијен. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 222.890,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, док је од досуђеног до траженог износа

накнада трошкова парничног поступка, захтев тужиоца одбијен. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог да се обавезе тужилац да му на име трошкова парничног поступка исплати износ од 206.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 772/19 од 01.07.2019. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Лозници П 1082/17 од 26.10.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе и разматрања правних питања у интересу равноправности грађана, због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној ревизији, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана, као ни за уједначавањем судске праксе, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева који су наведени у нижестепеним пресудама. Спорно правно питање, питање искључења одговорности послодавца за штету коју запослени претрпи на раду или у вези са радом, решава се у зависности од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном спору. Образложења побијаних пресуда за одлуку о одговорности туженог и његовој обавези да тужиоцу накнади штету су у складу са постојећом судском праксом и владајућим правним схватањима у тумачењу и примени материјалног права – члана 164. Закона о раду у вези са чланом 192. и 200. Закона о облигационим односима, тако да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, као ни за разматрањем правних питања од општег интереса ни у интересу равноправности грађана. Из наведених, разлога одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужилац је поднео тужбу 25.07.2017. године ради накнаде штете, а вредност предмета спора побијаног дела износи 1.459.395,00 динара.

С обзиром да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић